

A28-125

Case No. A28

Full Tribunal

English version

Filed on 21 SEP 2001

نسخه انگلیسی در تاریخ ۲۰/۰۹/۰۱

ثبت شده است.

پرونده شماره الف-۲۸

هیئت عمومی دیوان

ایالات متحده آمریکا و

بانک فدرال رزرو نیویورک،

خواهان ها،

و

جمهوری اسلامی ایران و

بانک مرکزی ایران،

خواندگان.

IRAN-UNITED STATES CLAIMS TRIBUNAL	دیوان داری دعوی ایران - ایالات متحده
FILED	ثبت شد.
DATE 26 SEP 2001	تاریخ
۱۳۸۰/۰۹/۰۱	

نظر جداگانه چارلز ان. براوئر

۱- از من تقاضا شده است که به عنوان تنها عضو دیوان که در صدور تصمیم شماره ۱۳۰-الف-۲۸- هیئت عمومی شرکت نداشته، پیامد تصمیم مزبور را مورد بررسی قرار دهم. (۱) بدین لحاظ، از آنجا که به دلیل عدم دخالت قبلی در پرونده، تأثیری در نگرش من حاصل نشده، شاید ایرادی نداشته باشد که من راجع به دستور مورخ ۲۶ شهریور ۱۳۸۰ [۱۷ سپتامبر ۲۰۰۱] نظراتی ابراز کنم.

۲- در خصوص تصمیم شماره ۱۳۰-الف-۲۸- هیئت عمومی، چند نکته باید یادآور شود. نخست اینکه، در تصمیم مزبور نظر داده شد:

که متن بند ۷ روشن و خالی از ابهام است و جایی برای تفسیرهای دیگر باقی نمی‌گذارد. تفسیر تحت اللفظی بند مزبور جای هیچ گونه تردیدی باقی نمی‌گذارد: "هر گاه بانک مرکزی [الجزایر] ... به ایران اطلاع دهد که میزان موجودی حساب تضمینی از ۵۰۰ میلیون دلار تنزل کرده، ایران متعهد است با

۱ تصمیم شماره ۱۳۰-الف-۲۸- هیئت عمومی در تاریخ ۲۹ آذر ۱۳۷۹ [۱۹ دسامبر ۲۰۰۰] صادر شد. انتخاب مجدد من به عنوان عضو دائمی در تاریخ ۱۱ دی ماه ۱۳۷۹ [اول ژانویه ۲۰۰۱] رسمیت یافت. من جانشین قاضی دانکن شدم که در صدور تصمیم مزبور شرکت کرده بود.

گذاشتن سپرده های جدید [در حساب تضمینی] موجودی حساب تضمینی را به سطح ۵۰۰ میلیون دلار برساند و موجودی حساب مذکور را در آن سطح نگهدارد". . . "تا زمانی که رئیس [دیوان] برای بانک مرکزی الجزایر گواهی کند که تمام احکام حکمیت علیه ایران. . . اجرا شده است". (۲)

۳- دوم اینکه، دیوان صراحتاً از این واقعیت آگاه بود که علیرغم روشنی و عدم ابهام این تعهد ترمیم موجودی، "در تاریخ ۱۴ آبانماه ۱۳۷۱ [پنجم نوامبر ۱۹۹۲] موجودی حساب تضمینی از مبلغ ۵۰۰ میلیون دلار مقرر تنزل کرد" (بند ۸۷) و "استنکاف [ایران] از ترمیم موجودی حساب از ماه نوامبر ۱۹۹۲ به بعد مطلق بوده است" (بند ۸۵). از اینرو، ایران تا آن زمان وارد نهمین سالی شده بود که "به تعهد مزبور عمل نکرده بود" (بند ۹۵-ب).

۴- سوم اینکه، دیوان صراحتاً و کراراً اعلام کرد که تمایلی ندارد "فرض کند که ایران در آینده" - یعنی، بدنبال صدور تصمیم شماره ۱۳۰-الف-۲۸- هیئت عمومی - "همچنان به تعهد مزبور عمل نخواهد کرد"، و اعلام نمود که دیوان "نمی‌تواند چنین فرض کند" و "نمی‌تواند پیش بینی کند که ایران کماکان به تعهدات خود عمل خواهد کرد" زیرا "از هر دو طرف انتظار دارد که به تعهدات خود در بیانیه های الجزایر عمل کنند" و بنابراین "انتظار دارد که ایران به تعهد [ترمیم موجودی] عمل کند (بندهای ۹۳، ۹۴ و ۹۵-ب).

۵- چهارم اینکه، بر مبنای این مجموعه عدم تمایل به این فرض که ایران همچنان به تعهد خود عمل نخواهد کرد و انتظار ایفای تعهد بود که دیوان به اعلام عدم اجرای تعهد بسنده و صراحتاً "فرض [کرد] که این نظر، به خودی خود، خواسته ایالات متحده را بعضاً تأمین می‌کند" (بند ۸۸) و خلاف آنچه که ایالات متحده درخواست کرده بود، از صدور "درخواستی از ایران یا دستوری به ایران که به تعهد خود در بند ۷، چنانچه دیوان تعیین نمود، عمل کند" استنکاف نمود (بند ۹۲).

۶- پنجم اینکه، بعضی از اعضای دیوان دست کم معتقد بودند که چنین درخواست یا

دستوری، "هیچ وزن و اعتبار بیشتری به این تصمیم نمی‌افزود" یا در عمل زائد می‌بود. (۲)

۷- با توجه به این زمینه، حداقل تعجب آور نیست که حدود هشت ماه بعد از صدور تصمیم شماره ۱۳۰-الف-۲۸-هیئت عمومی، که انتظار "دیوان" به ترمیم موجودی محقق نشده، ایالات متحده مقتضی دانسته باشد که درخواست خود مبنی بر الزام ترمیم موجودی را تکرار نماید. قابل پیش بینی بود که قصور در تکرار درخواست، در مقام استدلال، شاید اعراض از حق ایالات متحده نسبت به ترمیم موجودی تلقی می‌شد. اما بر همین منوال، و با تأمل بر سابقه امر، نه تنها نگران کننده نیست، شاید تعجب آور نیز نباشد که، دیوان که علیرغم هشت سال و شش هفته عدم اجرای یک تعهد روشن و خالی از ابهام، از صدور درخواست مورد تقاضا استنکاف کرده، مایل نباشد که درخواست جدیدی برای اعطای چنین خواسته ای را در پرونده حاضر و در اوضاع و احوال کنونی، مورد بررسی قرار دهد.

۹- در هر حال، پاره ای واقعیات حایز اهمیت بر جای خود باقی است.

۱۰- یافته دیوان در تصمیم شماره ۱۳۰-الف-۲۸-هیئت عمومی، دایر بر اینکه ایران از تاریخ ۱۴ آبان ۱۳۷۱ [پنجم نوامبر ۱۹۹۲] به تعهد روشن و خالی از ابهام خود طبق حقوق بین الملل نسبت به ترمیم موجودی عمل نکرده، نه تنها به قوت خود باقی است، بلکه با دستور مورخ ۲۶ شهریور ۱۳۸۰ [۱۷ سپتامبر ۲۰۰۱] دیوان که صراحتاً آن تصمیم را "یادآوری می‌نماید"، مجدداً تأیید می‌شود. ایران همچنان مسئول کلیه پیامدهای عدم ایفای مداوم تعهد خود طبق حقوق بین الملل، و بدنبال صدور تصمیم شماره ۱۳۰-الف-۲۸-هیئت عمومی، مسئول کلیه پیامدهای عدم ایفای تعهد خود، که عامدانه بودن آن غیر قابل انکار است، می‌باشد. ایالات متحده با اقدامی که کرده، روشن نموده که به عدم ایفای مستمر تعهد ایران رضایت نمی‌دهد. تحت اوضاع و احوال کنونی، برای اینکه ایالات متحده حق خود نسبت به ترمیم موجودی را محفوظ نگهدارد، کاری بیش از این نمی‌تواند بکند. و بالاخره، چنانکه مراتب بالا نشان می‌دهد، دیوان در آینده به هیچوجه از انجام اقدامات دیگر ممنوع نیست. من کماکان اطمینان دارم که دیوان، چنانچه

۳ بنگرید به نظر موافق جرج اچ. آلدریچ در ایالات متحده آمریکا و دیگران و جمهوری اسلامی ایران و دیگران، تصمیم شماره ۱۳۰-الف-۲۸-هیئت عمومی، بند ۲، مورخ ۲۹ آذر ۱۳۷۹ [۱۹ دسامبر ۲۰۰۰]، چاپ شده در مجموعه آراء دیوان داور، جلد ۳؛ همچنین بنگرید به: نظر موافق ریچارد ام. ماسک، در ایالات متحده آمریکا و دیگران و جمهوری اسلامی ایران و دیگران، تصمیم شماره ۱۳۰-الف-۲۸-هیئت عمومی، بند ۳، مورخ ۲۹ آذر ۱۳۷۹ [۱۹ دسامبر ۲۰۰۰]، چاپ شده در مجموعه آراء دیوان داور، جلد ۳.

اوضاع و احوال ایجاب کند، به اقدام در حدود اختیارات خود نسبت به تأمین اجرای موافقت نامه های الجزایر ادامه خواهد داد.

Charles N. Brown

چارلز ان. براون

لاسه، به تاریخ ۲۱ سپتامبر ۲۰۰۱

برابر با ۳۰ شهریور ۱۳۸۰